

САМОТА

Срѣдъ тая кротка, жълта есенъ
азъ чувствамъ: мойта самота
е като гостенка небесна,
дошла съсъ мъртвитѣ листа.

Дълбокъ и пустъ е мрака вечеръ
и свята тая тишина,
а хората сж тѣй далечни,
безъ радостъ и безъ свѣтлина!

Сега азъ виждамъ твърде ясно
изминатия пѣть. Скърбя
за всичко свѣтло и прекрасно,
съ което нѣкога живѣхъ.

Загубихъ вече всѣка радостъ
и тебъ и твоитѣ очи,
ликътъ на мойта скръбна младостъ
ме гледа въ мрака и мълчи.

Предъ менъ сега е глуха бездна
и ти изчезна отъ свѣта,
тѣй както бавно азъ изчезвамъ
срѣдъ есенната пустота.